

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 9 mars 1922 kl. 1/2 5 e. m.

*Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om
höjning av tullsatserna för puder, smink och parfymer
m. m.*

(1:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt motion, nr 125, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har herr *Fjellman* m. fl. hemställt, »att riksdagen måtte besluta, att nedannämnda rubriker i gällande tulltaxa skola erhålla följande ändrade lydelse:

Tulltaxe- rubrik	V a r u s l a g	Beräknings- kvantitet	Tullsats
1222 A	Puder, smink	1 kg.	3 kr.
1225	Parfymer etc.	1 kg.	9 kr.»

De i motionen avsedda tulltaxerubrikerna hava för närvarande följande lydelse:

1222.	Puder, smink, tandpulver och tandpasta	1 kg.	1 kr.
-------	--	-------	-------

Anm. Avdrag i vikten medgives ej för askar, papper och dylikt omslag, ej heller för tuber och burkar.

1225.	Parfymer och kosmetiska medel, fasta eller flytande, ej hänförliga till annan rubrik, såsom parfymbrev, parfympåsar, ej sprithaltiga munvatten m. m., omslags eller flaskors vikt ävensom vikten av etuier och askar inberäknad.....	1 kg.	3 kr.
-------	--	-------	-------

Anm. Vid förtullning från frihamn eller frilager av varor, hänförliga till denna

Utskottet.
*Gällande be-
stämmelser.*

rubrik, skall, om varorna, oavsett närmaste omslag eller flaskor, äro oemballerade eller endast försedda med pappersomslag, tullavgiften förhöjas med 75 öre för varje kg.

Motionen.

I motiveringen till det föreliggande förslaget hava motionärerna erinrat om den på Kungl. Maj:ts förslag av 1921 års riksdag beslutade höjningen av vissa finanstullar och anfört, att redan vid nämnda riksdag från olika håll uttalats förvåning över att vissa importvaror, vilka utan betänkande kunde hänföras under rubriken lyxvara, gått fria för tullförhöjning. Sådana invändningar hade gällt icke minst smink, puder och parfymmer. Motionärerna hava visserligen uppmärksammat, att inhemsk tillverkning av nämnda artiklar förekommer; men enligt deras mening hade den svenska industrin på området väsentligast inriktat sin produktion på billigare varor för de bredare lagren, under det att de från utlandet införda artiklarna förbrukades av en köpkraftig publik. Motionärerna hava därför betecknat de importerade varorna såsom lyxvaror och ansett de ifrågavarande tullsatsernas karaktär av finanstullar klart och tydligt ådagalagd.

Beträffande motiveringen i övrigt får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottets yttrande.

Det framgår av vad ovan ur motiveringen återgivits, att motionärernas förslag framförts såsom vilande på enahanda grunder som den år 1921 beslutade höjningen av vissa finanstullar och ansetts utgöra en naturlig komplettering av samma tullförhöjningar. Gent emot denna uppfattning har utskottet velat erinra om grundtanken i 1921 års beslut i berörda ämne. Till det vid propositionen nr 366 om höjning av vissa finanstullar i utdrag fogade statsrådsprotokollet hade dåvarande chefen för finansdepartementet meddelat, bland annat, följande. Då tull- och traktatkommitténs tullavdelning av departementschefen anmodats att utarbeta förslag till sådana tullförhöjningar, att en viss årlig merinkomst i tullmedel kunde påräknas, hade departementschefen lämnat avdelningen vissa direktiv, enligt vilka, bland annat, förslaget borde avse endast tullar, som uteslutande hade karaktär av finanstullar, dock att även tullar med skyddskaraktär skulle medtagas, i den mån sådant funnes påkallat i anledning av de finanstullförhöjningar, som kunde komma att föreslås. I det utlåtande, nämnda tullavdelning avgivit i anledning av berörda uppdrag, anfördes bland annat:

»Vid behandlingen av detta ärende har det först och främst gällt att bestämma, vilka tulltaxerubriker som företrädesvis synts böra förekomma till förhöjning. Av-

delningen har därvid följt den grundsatsen att i allmänhet icke medtaga rena nödvändighetsvaror i mera inskränkt bemärkelse utan huvudsakligen lyxvaror samt mer eller mindre umbärliga varor. — — I enlighet med de lämnade direktiven har vidare konsekvent ingen tullförhöjning föreslagits för sådana varuslag, beträffande vilka det kunnat konstateras, att inhemsk tillverkning förekommer, och där gällande tullsatser alltså i större eller mindre grad hava karaktären av skyddstullar. Dock hava i de fall, där höjning föreslagits för varor, vilka tjäna som råmaterial för tullskyddade inhemska tillverkningar, tullsatserna för dessa sistnämnda höjts så mycket, som ansetts motsvara den genom tulltillägget å råvarorna framkallade kostnadsökningen, med bibehållande av skyddsmarginalen i gällande tullsatser.»

Riksdagen, som på bevillningsutskottets hemställen (betänkande nr 50) med en mindre jämkning biföll Kungl. Maj:ts förslag, underströk ytterligare (skrivelse nr 263), likaledes i enlighet med utskottets förslag, principen om tullförhöjningarnas begränsning till rena finanstullar genom följande uttalande:

»För den händelse de av riksdagen beslutade tullförhöjningarna skulle föranleda, att fråga uppkomme om igångsättande av någon ny tillverkning inom landet, för vilken betingelse kunde anses föreligga i och med höjningen av en eller annan tullsats, har riksdagen velat uttryckligen framhålla, att avsikten med de ifrågasvarande tullförhöjningarna uteslutande är att bereda förstärkning åt statskassan under en tid med sinande statsinkomster samt att en ny industrigren följaktligen icke kan påräkna, att de högre tullsatserna skola äga giltighet under längre tid än som påkallas av det skäl, som nu varit för riksdagen ensamt bestämmande.»

Genom de nu återgivna, av departementschefen, tullavdelningen eller riksdagen gjorda uttalandena om grundtanken i 1921 års ifrågasvarande tullförhöjningar har sålunda icke blott dragits en bestämd principiell gräns mot alla skyddstullar utan även angivits de enda undantagsfall, då höjning av skyddstullar kunde ifrågakomma, nämligen då sådan vore påkallad av viss höjning av någon eller några finanstullar.

Då nu de varor, som i motionen avses, i viss utsträckning äro föremål för tillverkning inom landet och då för en höjning av tullsatserna för dessa varor icke kan åberopas vidtagen höjning av några finanstullar, är motionärernas förslag uppenbarligen fullständigt främmande för grundtanken i 1921 års ifrågasvarande beslut.

Till stöd för förslaget hava motionärerna även anfört, att puder, smink och parfym, som importeras, på grund av de höga priser de redan nu betingade vore lyxvaror, åtkomliga i främsta rummet för en köpstark publik, under det att den inhemska produktionen framställde billigare varor för de bredare lagren. Med det sålunda anförda skälet hava motionärerna betecknat sitt förslag såsom åsyftande en lyxbeskattning. I avseende härå må först påpekas, att, på sätt av det ovan an-

förda framgår, vid 1921 års tullförhöjningar hänsyn till lyxsynpunkten icke togs i vidare mån än att från de tullsatser, vilka kunde ifrågasättas till förhöjning, sådana uteslötos, vilka avsågo rena nödvändighetsvaror, varigenom tullförhöjningarna kommo att träffa endast lyxvaror och mer eller mindre umbärliga varor. En artikels lyxkaraktär kan följaktligen icke i och för sig åberopas såsom skäl för tullförhöjning i enlighet med principerna för 1921 års höjning av vissa finanstillar. Vidare må erinras, att, då bevillningsutskottet år 1921 hade att yttra sig i anledning av väckt motion om fortsatt giltighet av förordningen rörande en särskild stämpelavgift vid köp m. m. av vissa lyxvaror, utskottet (betänkande nr 45) i princip uttalade sig för att lyxkonsumtionen gjordes till föremål för en lämpligt anordnad särskild beskattning i syfte ej mindre att skaffa statsverket ökade inkomster än även att om möjligt nedbringa konsumtionen av lyxvaror. Utskottets betänkande i sistberörda ämne godkändes av riksdagen, som i sin skrivelse gjorde enahanda uttalande. Riksdagen har sålunda nästlidna år framhållit önskvärdheten av att träffa lyxkonsumtionen med en särskild skatt, men därvid har riksdagen tydligt avsett en såvitt möjligt systematiskt genomförd lyxbeskattning. Det föreliggande förslaget däremot upptager endast vissa ur lyxbeskattningssynpunkt tämligen godtyckligt valda, mindre betydande varugrupper och är därtill begränsat till importerade artiklar. Genom sin läggning är motionärernas förslag följaktligen föga ägnat att tillgodose någotdera av de syften, som riksdagen på sätt ovan är nämnt uppställt för en lyxbeskattning.

Bevillningsutskottet, som delar nyssberörda av 1921 års bevillningsutskott och riksdag uttalade uppfattning, har inhämtat, att närmast med anledning av riksdagens uttalande i ämnet frågan om en utsträckt lyxbeskattning är föremål för utredning i finansdepartementet.

På sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,

att förevarande motion II:125 av herr Fjellman m. fl., om höjda tullsatser för puder, smink och parfymer m. m., icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 9 mars 1922.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Antonsson, K. A. Nilson, Wigforss, Wohlin, Björnsson, Jönsson i Boa, Johansson i Kullersta, Lithander, Henrikson, Vennersten, Leander, Isak Svensson, Uddenberg i Karlskoga, Lövgren i Nyborg, Jönsson i Fridhill, Björklund och Olsson i Golvvasta.

Reservation

av herrar friherre *Fleming*, *Antonsson*, *Wohlin*, *Jönsson* i Boa, *Lithander*, *Henrikson*, *Vennersten* och *Olsson* i Golvvasta.
